

هنرهای خنده ژاپن

نویسنده: Inove Hiroshi
ترجمه: عبدالمجید اسکندری

راکوگو

ویدیوئی مختلفی از نمایش‌های متنوع ژاپنی را به دانشجویان نشان دادم که به نظر می‌رسید از آن بسیار لذت بردند. بخشی از این مسأله ناشی از آن حقیقت بود که درک عمل بازی‌ها بسیار آسان بود. هر چند دانشجویان با هنرهای سنتی ژاپن، از جمله کابوکی (Ka-buki)، نو (Noh)، مراسم چای و گل آرایشی آشنا بودند، اما مرکز یک اجرای مدرن کمدیک را از ژاپن ندیده بودند. این نمایشها دانشجویان را با فرهنگ ژاپن بیشتر آشنا ساخت.

تد امی آدمها، بدون توجه به تفاوت‌های ملیتی یا نژادی، توانایی خنده دارند. هیچ جایی در این سیاره نیست که هنر خنده در سیر پیشرفت خود ناکام مانده باشد. البته برخی جوامع شوخ طبعی‌های خود را جدی‌تر

از سایرین مورد توجه قرار می‌دهند و کمدی در زمانهای مختلف نقش‌های متفاوتی را در جامعه ایفا می‌کند. در زمان صلح و موفقیت، هنر خنده بطور وسیع در سراسر جهان مورد قبول است. مثلاً در ژاپن امروز، انواع و اقسام مردم و بویژه جوانان از کمدی لذت می‌برند. باید توجه داشت که میزان لذت مردم از سرگرمیهای عمومی و احساس کمدیک خاص آنها در هر ناحیه یا ناحیه‌های دیگر تفاوت دارد.

مانزای

اجرا می‌شود، یا تقلیدهای فکاهی که معدودی از هنریشان آن‌ها را نمایش می‌دهند و یا کمدی‌های رایج سرپایی که تنها توسط یک مجری اجرا می‌شود. هنگام زندگی در ایالات

متحده، اغلب به تماشای تلویزیون می‌نشستم و از این که این تعداد کمدین از طریق امواج تلویزیون مطرح می‌شوند، متعجب بودم. گرایش مردم آمریکا به خنده، مرا تحت تأثیر قرار داده بود و احساس می‌کردم آنها مشترکات زیادی با مردم اورزاکا دارند. در ژاپن، اهالی اورزاکا به خاطر عشقشان به خنده شهرت دارند.

در سال ۱۹۸۹ به دانشکده Rockhurst در آمریکا دعوت شده بودم. در آنجا درباره فرهنگ ژاپن سخنرانی کردم و حتی نوارهای

کی جکی

اشاره:

مقاله هنرهای خنده ژاپن دارای اصطلاحات و لغات لاتین فراوانی است که ترجمه آن به فارسی با توجه به دشواری تلفظ آنها و تخصصی بودن مقاله فوق کارسبی دشواری است. پس از ترجمه مقاله جهت رفع این مشکل و همچنین روشن شدن باره‌ای موارد با سفارت ژاپن در تهران تماس گرفتیم، اما متأسفانه سفارتخانه مزبور حاضر نشد هیچ کمدی در این زمینه به مجله بکند. در این مورد چشم یاری از دوستان ژاپنی داشتیم، آنهایی که فرهنگ را کرامی می‌دارند و دارای پیشینه طولانی فرهنگی هستند. بهرحال مواردی را توسط دوستان خود

حل کردیم و باقی موارد همچنان ماند.

Inove Hiroshi استاد دانشکده آنفورماتیک Kansai ژاپن است. در میان مهمترین آثارش می‌توان به این عناوین اشاره کرد:

روابط انسانی خنده (۱۹۸۴)، جامعه شناسی فرهنگ تلویزیونی (۱۹۸۷) و انتقال تمثیلی یک جامعه بالغ ۱۹۹۲.

هرملتی سنن نمایش‌های خنده دار خاص خود را دارد. خواه شامل طرحهای خنده داری باشد که توسط گروه وسیعی از هنرپیشگان

خنده شرق و غرب در ژاپن

تفاوت‌های ناحیه ای در شوخی، اغلب تحت عنوان «خنده شرق و خنده غرب» بحث شده است. در اینجا شرق به «توکیو» و غرب به «اوزاکا» اشاره دارد. البته توکیو و اوزاکا اکنون با قطار سریع‌السیر تنها سه ساعت از هم فاصله دارند و از طریق رسانه‌های گروهی مانند تلویزیون و روزنامه، از اطلاعات مشترکی بهره‌مندند و این همان چیزی است که مورد توجه ماست. علت آن رami توان در توسعه متفاوت تاریخی این دو شهر دانست: به اختصار می‌توان گفت که توکیو فرهنگ سامورایی و اوزاکا فرهنگ بازرگانی‌اش را حفظ کرده است.

در فرهنگ سامورایی، خنده بعنوان نوعی توهین به دیگران تصور می‌شد و از این رو تا حد امکان سرکوب می‌شد. سامورایی‌ها در جامعه ای زندگی می‌کردند که در آنجا نظام طبقاتی و اقتدار سلطه داشت. بنابراین حفظ قوانین اجتماعی سخت و سخت را الزامی می‌دانستند، چون مردم همواره از جایگاه یا قدرت یکدیگر آگاهی داشتند. درحقیقت گاهی یک خنده برای شروع یک جنگ، کافی بود. مردم این ادوار مراقب بودند که به یکدیگر نخندند یا دیگران به آنها نخندند. مورد خنده قرار گرفتن از جمله بزرگترین بی‌حرمتی‌ها محسوب می‌شد. سامورایی‌ها خاموشی، وقار و آرامش را گرامی می‌داشتند و به هنرهای خنده به دیده تحقیر می‌نگریستند. این ویژگی سامورایی‌های مصمم، امروزه نیز گهگاه خود را، مثلاً وقتی مردم برنامه‌های تلویزیون را مبتذل می‌خوانند، رخ می‌نمایند.

از سوی دیگر در فرهنگ تجار، خنده بعنوان عنصری تصور می‌شود که روابط انسان را متعادل می‌گرداند و باعث نزدیکی بیشتر مردم نسبت به یکدیگر می‌شد. توجه عمده تجار به این بود که چگونه روابط انسانی افقی مورد نظر را به جای روابط عمودی گسترش دهند. به عبارت دیگر، برای تاجری که تمام زندگی‌اش به خریداران عمده و بعلاوه به مشتریان منظم آینده وابسته بود، هیچ چیز مهمتر از توانایی آشنایی با شهروندان همکارش نبود. برای رفع این نیاز او به مهارت در مذاکره، ابتکار شفاهی و مهارت در مساعد ساختن جو با استفاده از اشارات خنده‌دار نیازمند بود. بنابراین شوخی نقش مهمی را در زندگی روزانه ایفا می‌کرد. امروزه هنرهای خنده همچنان در سراسر ژاپن شهرت دارد و مردمی که در خنداندن دیگران موفق‌اند، محبوب و بسیار مورد توجه‌اند.

اوزاکا، به سهم خود یک جامعه تجاری پر رونق است. در آنجا هنرهای متنوع خنده از دوره Edo (۱۸۶۷ - ۱۶۰۲) رشد یافته است. این هنرها تا امروز در اوزاکا که کمترین‌های زیادی را در خود جای داده و مردمی که پیش از هر شهر دیگر ژاپن خنده را تکریم می‌کنند، همچنان گرامی شمرده می‌شود. من بعنوان یک شهروند اهل اوزاکا، از شانس زیادی در بهره‌مندی از «هنرهای خنده» برخوردار بوده‌ام و مایلم از آنها از دیدگاه اوزاکا صحبت کنم.

در اوزاکا، که دارای چندین تئاتر مختلف وسیع است، شرکت تفریحی مشهور Yo-shimoto kogyo تقریباً ۲۰۰ کمترین (که برخی از آنها حرفه‌ای و برخی هنوز آماتورند) و چندین سالن تئاتر دارد که آنها را اداره می‌کند. مجموعاً Yoshimoto در فروش نمایش‌های خنده‌دار تجاری موفق بوده و هنوز بعد از ۸۰ سال علی‌رغم تجارت دشوار ژاپن، توی تر از پیش حرکت می‌کند. شرکت‌های تولیدی دیگری هم هستند که کمترین‌ها را به کار می‌گیرند و آموزش می‌دهند: اژانس Otaki shochikugeino برای مثال رقاباتی در این حوزه محسوب می‌شوند و تعداد کل کمترین‌های تحت اختیار آنان، غیر قابل حدس است.

شرکت‌های تلویزیونی در اوزاکا نیز کمترین‌های جوان دارند و اساساً با ارائه جایزه به استعداد‌های برجسته جوان، در ترویج کمترین‌های در این ناحیه سهیم بوده‌اند. هنرهای تفریحی معروف در اوزاکا نه تنها شامل راکوگو - قصه گویی یا شخصی که تک گویی خنده‌داری را ارائه می‌دهد و با یک ochi خاتمه می‌یابد (چرخش غیر منتظره) - و گفتگو با کلمات و ژست‌های خنده‌دار که معمولاً توسط دو نفر اجرا می‌شود - بلکه کسی چکی (نمایش‌های خنده‌دار) توسط گروه‌هایی مانند Shochiku shinkigeki (دسته کمترین جدید Shochiko) و Yoshimoto shin-kigeki (دسته کمترین جدید Yoshimoto) رانیز در برمی‌گیرد. هر چند سه گروه راکوگو، مانزای و کسی چکی ویژه‌اند، اما گاهی با بازیگران، آنها را باهم قاطی می‌کنند و در عمل مانزای به صورت درام کمیک اجرا می‌شود.

در توکیو راکوگو، مانزای و سایر هنرهای تفریحی برای ساکنین محلی محبوب هستند. اما اوزاکایی‌ها تنها تفریحات سبک اوزاکا را دوست دارند، ویژگی سبک کمترین‌های اوزاکا - اگر

بتوانیم تمام مجریان هنر کمترین‌های خنده را اینگونه نامگذاری کنیم - استفاده آنها از لهجه محلی اوزاکاست. اگر نگوئیم هیچ، باید بگوئیم مجریان معدودی لهجه اوزاکا را در کارشان بکار نمی‌گیرند و آزادانه رسوایی‌های خصوصی و امثالهم را به تماشاچیان ارائه می‌دهند. ایفاگران کمترین‌های اوزاکا، خارج از نقش کمترین‌ها، شخصیت‌های خود را آشکار می‌سازند. با وجودی که آنها نمایش‌های Aho (احمق در لهجه اوزاکا) را ایفا می‌کنند اما در عین حال شخصیت‌های آشنای آنان، امکان درخشش دارد.

از سوی دیگر کمترین‌های توکیویی، همگی از زبان ژاپنی استاندارد یا لهجه توکیویی استفاده می‌کنند و تمایل به ایفای نقش‌های تعیین شده دارند و بندرت شخصیت حقیقی خود را آشکار می‌سازند.

در حالی که به نظر می‌آید کمترین‌های اوزاکا بیشتر متراکم و سنگین است، کمترین‌های توکیو سبکتر و ساده‌تر می‌نماید و انتخاب مصالح کمترین‌ها نیز متفاوت است. هنرمند کمترین‌های اهل توکیو یک حوزه سوژه‌ای کنترل شده را بنحوی خاص مورد توجه قرار می‌دهد. درحالی‌که هنرمند کمترین‌های اهل اوزاکا بطور کلی با پیش گسترده یا اغراق آمیز زندگی روزانه کار می‌کند. به عنوان نمونه ای دال بر این کلی‌گویی بیان شده، باید توجه داشت که توکیویی‌ها طرفدار قصه‌های کوتاه‌اند در حالی که اوزاکایی‌ها تمایل به مانزای دارند (گفتگو با کلمات خنده‌دار و ژست‌هایی که معمولاً توسط دو نفر اجرا می‌شود)

مطمناً تقابل‌هایی بین مکاتب کمترین‌های توکیو و اوزاکا وجود دارد و در عین حال گهگاه نمایش‌های مشترکی هم برگزار می‌شود. اما تفاوت‌های عمده در سلیقه تماشاچیان همچنان باقی است. هر چند برنامه‌های کمترین‌های در تلویزیون از هر دو نوع توکیویی و اوزاکایی موجود است، اما واقعیت این است که چنین برنامه‌هایی بویژه برای هر شهر جداگانه تولید می‌شوند.

با اینحال به نظر می‌رسد که وضعیت، شروع به تغییر کرده است. مثلاً اخیراً Yo-shimoto Kogyo و اوزاکا، در شعبه‌ای در توکیو و ناگویا، تئاتر Gino Nana-chome و تئاتر Yoshimotio Hirokoji را تأسیس کرده است. علاوه بر این، این روزها کمترین‌های اوزاکایی بیشتر در برنامه‌های تلویزیونی توکیو ظاهر می‌شوند و بخوبی مورد استقبال واقع شده‌اند. به نظر می‌رسد این تمایلات در پذیرش لهجه اوزاکا در توکیو و

سایر قسمت‌های کشور رو به افزایش بوده است.

پیشرفت راکوگو، مانزای و کی جکی برخی از متون راکوگو از قصه‌های عامیانه قدیمی یا داستانهای کمدی چین باستان گرفته می‌شود، اما عمل قصه‌گویی حکایات خنده‌دار برای توده وسیعی از مردم پدیده‌ای جدید است. به‌طور کلی این نکته مورد قبول است که مؤسس -kamigata rar- rakugo (انگونه که نسخه اوزاکایی راکوگورا غالباً اینگونه می‌نامند) -Tsuyune Gor-oobe- که در دوره Genroku (۱۷۰۴ - ۱۶۸۸) در کیوتو و در عصر Edo زندگی می‌کرد، گفته می‌شود Gorobee مردم را در بعضی از بخش‌های شلوغ‌تر کیوتو مانند Gion و Shijo-kawara سرگرم کرده است. نقاشی‌های آن دوره او را درحالی نشان می‌دهد که مانند تماشاچیان روی یک چهارپایه رو بروی آنها نشسته است. قبل از Gorobee ، ماتوگیشو در گفتن قصه‌های طنز متخصص بودند، اما تماشاچیان آنها محدود به daimyo و سایر اشخاص عالی‌رتبه بودند. بنظر می‌رسد هنر سرگرم کردن مردم عادی با قصه‌های خنده‌دار در خیابانها با ظهور Gorobee سایرین در همان تجارت ظاهر شده باشد.

در حدود همان دوره، yonezawa Hi- kohachi در محوطه‌های زیارتگاه Ikutama shrine در اوزاکا ظاهر شد. او همچنین اعضای تماشاچیان را که روی چهارپایه‌ها می‌نشستند سرگرم می‌کرد. مدت کوتاهی بعد، چنین اجراهایی در کلبه‌های مسقف یا پرده‌هایی از نی مردان اجرا می‌شد. قصه‌های آنها باید از قصه‌های امروز کوتاه‌تر باشد چون تماشاچیان عمدتاً از افراد گذرا بودند. در حدود زمانی که Hikhoachi در زیارتگاه Ikutama shrine شهرت برخوردار بود، هنر سرگرمی که -Ikatama karukuchi- "Manzai نامیده می‌شد در میان عامه مردم شروع به رشد کرد. در تقابل با راکوگو که توسط یک شخص اجرا می‌شود، تصور می‌شود که این شکل توسط دو شخص، Tayu (مرد قاطع) و Saizo (زیرک) که امروز به ترتیب boke و tukkomi نامیده می‌شوند، اجرا می‌شود. آنها تماشاچیان را با ترکیبی از فعالیت‌های خنده‌دار، آوازهای مشهور و موسیقی شاد سرگرم می‌کردند. این "karakachi-manzai" تحت عنوان مشهور miwaka به عصر meiji انتقال یافت (۱۹۱۲-۱۹۶۸). بعد از اینکه نمایشهای

خننده‌دار soganoya در سال ۱۹۰۴ ظاهر شد، شهرت آنها به تدریج روبه کاهش گذارد. اما هنر niwaka ردهای خود را بر نمایشهای امروزی مانزای و کی جکی بجا گذاشته است.

در روزهای Hikohachi، هنگامی که مجریان، قصه‌هایی را برای مردمی که در کنار کلبه‌ها متوقف می‌شدند نقل می‌کردند، تمایز بین حرفه‌ای‌ها و آماتورها نسبتاً زیاد بود. در زمستان ۱۷۷۲، اولین جلسات اجرا توسط قصه‌گویان آماتور برگزار شد. شعرای هایکو، استادان مراسم چای، پزشکان و تجار تروتمند به چنین جلساتی ملحق می‌شدند و از قصه‌گویی بعنوان یک سرگرمی لذت می‌بردند. آنها دو یا سه بار یکدیگر را ملاقات می‌کردند و کسانی که بخصوص در این هنر ماهر بودند، سرانجام خود را بعنوان افراد حرفه‌ای مطرح ساختند. قصه‌گویان آماتور زیادی در خیابانها وجود داشتند که محیطی مناسب را برای پیشرفت حرفه‌ای‌ها فراهم می‌ساختند. موج قصه‌گویی آماتور مدتی دوام یافت و

در ضمن، برخی صحنه‌های دانشی در محوطه‌های زیارتگاهها ساخته شد. نتیجه اینکه قصه‌ها طولانی‌تر شده و به تدریج به کلیشه‌ای که امروزه به نام -kamigata ru- kugo می‌شناسیم تبدیل شد. از عصر Mei-ji، سلسله‌ای از هنرمندان استاد مانند Katsura Bunshi ظاهر شدند. هر چند، راکوگوبا رقابت فزاینده‌ای از ناحیه مانزای مواجه شد و فراز و نشیب‌های خود را بموازات تکامل سلیقه‌عامه داشت، اما در میان بزرگترین هنرمندان راکوگو (katsura Harudanji) به عنوان ایفاگری که شهرتی عام در عصر showa (۸۹-۱۹۲۶) بدست آورد، قرار می‌گیرد.

با پیشرفت عصر showa، مانزای بعنوان یک هنر مشهور روبه رشد ظاهر شد. چون اوزاکا تحت تغییرات زیادی جهت تبدیل شدن به یک شهر صنعتی مدرن قرار گرفت، تماشاچیان نیز از نظر کیفی تغییر کردند و مانزای پذیرش وسیعی در میان تماشاچیان شهری کسب کرد. این دوره با گسترش رادیو همراه بود که باعث شد هنر مانزای پیچیده‌تر شده و در نتیجه بعنوان یک شکل سرگرمی مشهورتر شود. بزرگترین ستارگان مانزای در حول و حوش ۱۹۲۵، تیم‌های دو نفره -Yo- Hanabishi Acha- و koyama Entatsu ، Misu -Wakana و Tamamatsu Ichiro بودند که بخش رادیویی مانزای آنها برایشان شهرت ملی به بار آورد. هم‌ینطور برای نمایشهای خنده‌دار، شکل یابی -Sog- anoya troupe در سال ۱۹۰۴ منجر به پیشرفت shohika kateigeki شد (نیای shochiku shinkigeki حاضر که در سال ۱۹۲۸ تأسیس شد)، در ضمن هنرپیشگان بزرگی چون Sog- anoya Goro ، Sog- onoya joro و... را معرفی کرد.

«هنرهای خنده‌دار در حال حاضر»

جنگ در سال ۱۹۴۵، بیشتر شهرهای ژاپن را تخریب کرد و اوزاکا نیز در این میان استثناء نبود. بسیاری از مجریان به جبهه‌ها گسیل شده بودند و تقریباً تئاترهای مختلف در اوزاکا سوخته یا نابود شده بود، صنعت سرگرمی نیز باید کار را از ابتدا شروع می‌کرد. در سال ۱۹۴۸، تئاتر Ebisubashi shochiku، به مثابه‌ی جای پای برای بازسازی تفریحات عمومی و بعنوان یک تئاتر متنوع افتتاح شد. از آن پس تعداد سالن‌های متنوع افزایش یافته، اما به اندازه سطوح قبل از جنگ نبود. عامل مهمی که در ادیای

تفریحات عمومی بعد از جنگ سهیم بود، برنامه رادیو NHK به نام Kamigata (نمایش واریته Kamigata) بود. از طریق برنامه های رادیو بعد از جنگ، عشق خنده آزاد شد و بدین ترتیب نیاز به Manzai و راکوگو روبرو افزایش گذاشت. وقتی پخش تجاری در سال ۱۹۵۱ آغاز شد، شهرت برنامه های سرگرم کننده رشد بیشتری یافت. رادیو به مجریان تفریحی نه تنها میدانی برای راکوگو و مانزای سنتی بلکه برای تشریفات و اجرای طرحهای دراماتیک داد. از این رو جهان وسیعی از سرگرمی برای کمترین ها گسترده شد.

ورود تلویزیون در سال ۱۹۵۲ تأثیرات حتی گسترده ای بر جهان سرگرمی های عمومی داشت. اولاً، چندین سالن نمایش سینمایی به تئاترهای واریته تغییر یافتند. برنامه Yose (نمایش واریته) که از این سالن ها اجرا می شد، مورد استقبال تماشاگران تلویزیون قرار گرفت. ایستگاههای تلویزیونی نیز در طی دوره نسبتاً طولانی ماه عسل تلویزیون و تئاتر، از بسیاری کمترین های صحنه در تولیدات خود بهره بردند. رشته وسیعی از برنامه های کمدی نیز تولید شدند مثلاً برنامه Yoshi-moto shinkigeki troupe مشهور فعلی، ابتدا مجریان صحنه ای اش را از طریق پخش تلویزیون در سال ۱۹۵۹ به مردم معرفی کرد. به موازاتی که ظاهر شدن در صفحه تلویزیونی مهمتر شد، مجریان شروع به تمرکز بیشتر بر تلویزیون کردند و حضور در تئاتر رو به کاهش رفت. همچنین وقتی شهرت اولیه پخش برنامه های Yose در تلویزیون شروع به نزول کرد، تئاترهای واریته نیز به تدریج تماشاچیان خود را از دست داد و برخی اجباری به تعطیل شدند. تماشاچیان روبرو کاهش، طبیعتاً مورد توجه جدی دو کمپانی تفریحی Shochiku Geine و Yoshi-moto kogyo قرار داشتند که هر دو سالن های تئاتری خودشان را داشتند. بهمین ترتیب آنها تجهیزاتی را برای تطبیق با گرایشات متغیر آغاز کردند. Yoshimoto که از پیوندهای نزدیکش با تلویزیون بهره می برد، تعدادی از استعدادهای جوان را آموزش داده و معرفی کرد، و نیازهای عصر را بر سنت مقدم داشت. نتیجه نهایی این بود که استعدادهای مورد توجه تماشاچیان جوان حیات تازه ای به هنرهای خنده داد. امروزه رابطه بین تلویزیون و تئاتر زیاد نزدیک نیست و همچنین برنامه های واریته

Yose نیز گاهگاهی بر پرده ظاهر می شود، اما بنظر می رسد کمترین کمتر از گذشته به تلویزیون وابسته اند. تئاترهای واریته در مقایسه با قبل اقدام به جذب تماشاچیان وسیعتری کرد و راکوگو، مانزای و کی جکی یکبار دیگر در حال شکوفایی اند.

این هنرهای سنتی «خنده اوزاکایی» اکنون در تمامی ژاپن نفوذ پیدا کرده و یک قسمت حیاتی از فرهنگ ملی را شکل داده است. اوزاکا نیز هنرهای سنتی مانند Kabuki و bunraku را تولید و پرورش داده که هر کدام به جایگاه فرهنگی خاصی دست یافته اند.

در سال ۱۹۹۳، هیأت آموزشی اداره ریاست اوزاکا درس هنرهای نمایشی و فرهنگی را در دبیرستان Higoshi-Sumiyoshisenior راه انداخت. این درس بعنوان اولین گام در ترویج آموزش هنر، طراحی شد و همه چیز را از فرهنگ سنتی تا راکوگو، مانزای و کی جکی فعلی پوشش داد. هدف برنامه حفظ ترویج بیشتر هنرهایی است که در اوزاکا متولد شده و پرورش یافته اند. مدارسی که آموزش را در موسیقی و هنرهای زیبایی غرب فراهم می سازند، در ژاپن کمیاب نیستند؛ اما تلاش برای معرفی تفریحات سنتی و معاصر یک مدرسه مشهور کاملاً بی سابقه است.

در تلاشی دیگر برای ارتقای هنرهای تفریحی، دولت محلی اداره ریاست اوزاکا با همکاری ایستگاههای رادیویی و تلویزیونی،

ناشران، روزنامه ها و سایر دستجات علاقمند، ساختمان موزه هنرهای نمایشی Kamigata را طراحی می کند. این نهاد قرار است در نوامبر ۱۹۹۶ افتتاح شود و نمایشگاهی را در زمینه تاریخ هنرهای خنده در اوزاکا برگزار می کند که شامل نوارهای ویدئو و تصویری از استادان کمدین و بهمین ترتیب مجموعه ای از اسناد تاریخی است.

در جولای ۱۹۹۴ NihonWarai Gak- kai، یک انجمن علمی که وقف مطالعه ی جامع از خنده است در اوزاکا تأسیس شد و من بعنوان اولین رئیس آن جهت خدمت انتخاب شدم. بعنوان اولین انجمن در ژاپن، که شوخی را سوژه خود قرار می دهد، ما به مسائلی مانند اینکه خنده در وهله اول برای انسانها چه معنی دارد؟ نقش خنده در روابط انسانی و زندگی جامعه چیست؟ و ... می پردازیم. تنوع عناوین تحت پوشش، مشارکت مردم را از تمام طبقات جامعه تشویق می کند و لذا درهای سازمان ما بر روی تمام شهروندان عادی بعنوان یک نیاز ضروری باز است. مدت زیادی از عمر nihon نمی گذرد، اما به علت پوشش وسیع رسانه های گروهی انجمن حدود ۷۰۰ عضو از جمله چندین مجری راکوگو و مانزای دارد. مایه خرسندی است که ما آینده هیجان انگیزی را انتظار داشته باشیم که پیش رو قرار دارد.

منبع: خبرنگار بنیاد ژاپن - ژانویه ۱۹۹۶ - شماره ۴

